

WENNERBECK, OLOF

Predikningar av O. Wennerbeck,
kyrkoherde i Frändefors : Utg. efter
hans död

1929

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
 - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
 - *Sök:** Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
 - *Klipp & klistra:** Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

Carl.
Ond.
1899

PREDIKNINGAR

AV

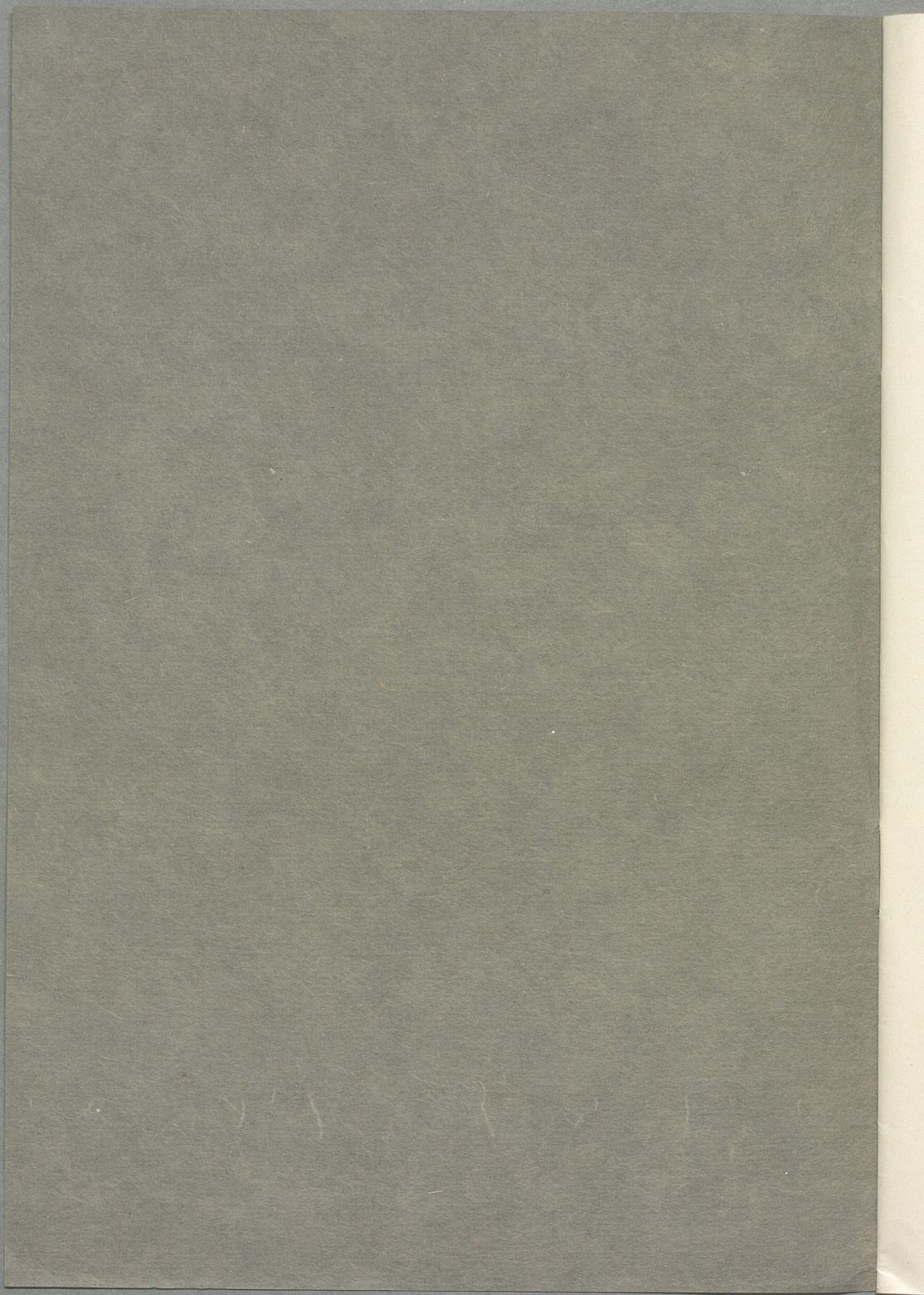
O. WENNERBECK

KYRKOHERDE I FRÅNDEFORS

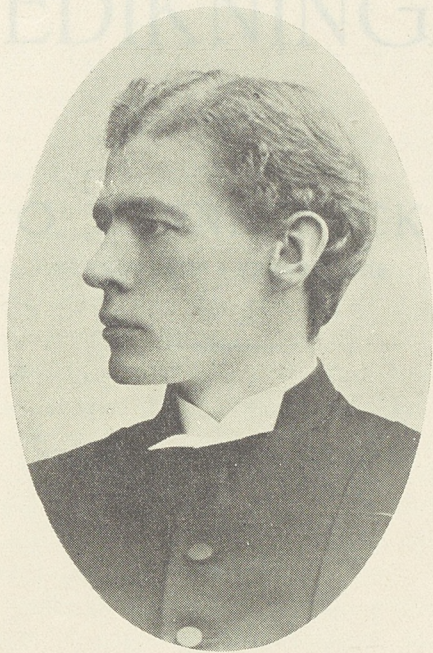
UTGIVNA EFTER HANS DÖD

UDDEVALLA TRYCKERI 1929.

PREDIKNINGAR

O. WENNERBECK

* 7|8 1858. † 20|7 1923.

PREDIKNINGAR

AV

O. WENNERBECK

KRISTOFER I BRANDBOR

UTGIVNA EFTER HANS DÖD

UDGIVNA TRICKERT 1888

Juldagen. Ottesång.

I. J. N.

Ä m n e.

De oförgängliga fördelar, som vinnas genom tron på den människovordne Guds Son.

1. *Genom tron på den människovordne Guds Son vinnas frälsning från synden och alla dess onda följder.* Guds Son har utträttat, att frälsning från synden och alla dess följder finnes och står öppen för alla människor. Denna frälsning beredde han därigenom att han blev människa och utträttade allt, som nödvändigt måste utträttas för att tillgång till frälsning och en evig salighet skulle stå öppen och till buds för varenda en av de i synd fallna människorna. Den evangeliska berättelsen om den människovordne Guds Son förtäljer för oss, huru han vann den fullkomliga frälsningen. Detta skedde därigenom att han tog på sig och bar våra synder och led döden för dem i vårt ställe och oss till godo uppfyllde all Guds lags fordran.

I vår text talar profeten Esaias långt i förväg om den frälsning som i tidens fullbordan skulle bliva åt människorna beredd, när han om den människovordne säger: Du haver sönderbrutit deras bördas ok och deras skuldrors ris och deras plågoris stav likasom i Midians tid. De, som tro på den människovordne Guds Son, få del i den av honom förvärvade frälsningen och vinna därigenom oförgängliga fördelar.

De, som tro på Guds Son, vinna hel befrielse ifrån sina synders skuld. Ty deras synders skuld blir av Gud förlåten, utstruken och glömd, så att Gud aldrig mer vill

tänka på det onda, som de gjort. Detta är visst, ty i sitt ord har Gud lovat så åt var och en, som tror: *Jag utstryker din överträdelse för min skull och kommer dina synder intet ihåg.* (Es. 43: 25). Att sålunda få hela syndaskulden efterskänkt är visserligen en härlig fördel. Men denna fördel kan av människan icke rätt värderas och blir av henne icke eftertraktad förr, än Guds Ande får föra henne in i en sådan kännedom av synderna, som leder till andens fattigdom. När ställningen i människans hjärta blir sådan, som David skildrar den i den 38 ps. 5 v.: *Mina synder gå över mitt huvud; såsom en tung börda äro de mig för svåra vordna*, då först värderar hon och eftertraktar att vinna den genom Jesus förvärvade fördelen, att när Gud är mycken förlåtelse.

De, som tro på Guds Son, vinna jämväl frikännelse från syndastraffet, så att de slippa att täras av fruktan för att få uppbära sina synders lön. En sådan fördel är ock i Guds ord utlovad åt dem, som omvända sig och i tron hylla sin Fader. Det står härom så: *När den syndaktige vänder sig från sina orättfärdigheter, som han gjort haver, och gör nu rätt och väl, han varder behållandes sin själ levande. Ty efter han fruktat sig och vänder åter av sin ondska, så skall han leva och icke dö.* (Hes. 18 27—28). Men att en enda syndare kan få tillgodonjuta en sådan strafflöshet, att han får leva och därtill vara föremål för Guds faderliga behag, detta är förvärvat av vår Frälsare, som tog på sig och utstod straffet på det att de, som tro på honom, skola bli frikända.

De, som tro på Guds Son, vinna vidare befrielse från syndatvånget. Detta är en stor och salig fördel. En människa, som lever i otro, slites ständigt av sina lustar och den onde drager henne från den ena synden till den andra i tankar, ord eller gärningar. Men när människan

kommer till tro på Guds Son så blir det slut på syndatvånget. Ty hon får av sin Herre Kristus en sådan kraft att motstå synden, att den onde anden icke mer äger makt att förleda henne till synd, fastän han har makt att fresta henne till synd. Genom tron på Guds Son blir människans sinne och håg ändrade, så att hon hatar det hon förut älskat och älskar det hon förut hatat. Det förr så kära världsväsendet blir henne en avsky och i det andliga och himmelska, som förut var motbudande, får hon sin bästa förnöjelse. Där blir ock både vilja och förmåga att kunna leva och vandra efter Guds ord och bud.

2. *Genom tron på Guds Son vinnes ljus i denna världens mörker.* En människa, som tagit emot den upplysning av Guds Ande, vilken följer med den omvändande nåden, får sedermera det ljuset och den upplysningen, som följer med den helgande nåden. Fastän en omvänd människa måste bo och vistas i denna världen en längre eller kortare tid, där mycket mörker omvärver henne, på grund därav att större delen människor äro förmörkade, så att de leva i synd och otro, så att hon nödgas höra och se mycket ont och förvänt, så får hon dock för sin del av sin Frälsare det ljus, som hon behöver för att kunna taga sig fram på livsens väg. Hon bekommer ett sådant upplyst förstånd, att hon vet taga vara på den goda delen, som hon utkorat, där de allra flesta icke fråga efter en sådan del utan endast fara efter att vinna vad jorden tillhör. Hon bekommer ock ljus till att kunna urskilja, vad som är gott och eftersträvansvärt och vad som är förkastligt icke blott i andliga ting, utan jämväl i sådant, som rör timliga angelägenheter. Ty åt den, som tror, är det lovat så: *Herren skall giva dig förstånd i allt.* (2 Tim. 2: 7). Ett sådant ljus bekommer den, som tror, genom ordet och

Guds Andes därmed förenade upplysning. Där människorna hava ordet om den människovordne Guds Son, där är han ock tillstädes med sitt ljus, som han upp-tänder, så att alla, som, vilja, kunna få betjäna sig därav. Det är på det från Herren Jesus utstrålande ljuset profeten syftar, när han i texten säger: Det folket, som i mörkret vandrar, ser ett stort ljus, och över dem, som bo i mörkt land, skiner det klarligen. Emedan de, som tro på Guds Son, betjäna sig av det ljus, han för-länar, så fullbordar han på dem löftet: *Den mig följer, han skall icke vandra i mörkret utan han skall hava livets ljus.* (Joh. 8: 12).

3. *Genom tron på Guds Son vinnes en frid, som består under all livets oro och som i döden skall övergå i en evig frid.* Frid är ett väl betryggt tillstånd. De, som tro på Guds Son, bli försatta uti ett välbetryggt till-stånd. Ty de komma under Konungens Jesu regemente och där äro de väl betryggade. När folken i världen larma och de ogudaktigas hjärta icke stilla vara kan, så ha de trogna frid under sin Konung Jesus, ty han är en fridsfurste. Genom blodet på sitt kors har han stiftat frid emellan Gud och människor och den himmelska frid, han åvägabragt, skänker han de sina. Ty så har han lovat dem: Frid efterlämnar jag åt Eder, min frid giver jag Eder; icke giver jag Eder såsom världen giver. Edert hjärta vare icke oroligt, ej heller försagt. Herren Jesus tager sina trogna undan allt, som skulle bliva dem för svårt. Han förmår detta, ty han är stark Gud. Han vårdar och försörjer dem såsom sina barn och detta vill han, ty han är evig Fader. Han bistår dem i deras strider, ty han är Hjälte, som kämpat och vunnit för dem och därför kan hjälpa dem att övervinna. Sitt rike stärker han med rättfärdighet och dom. Därföre få hans trogna undersåtar njuta orubbad frid. Världen må hata

och förkasta dem, men hjärtefriden, som de njuta genom tron på sin Frälsare, förmår dock världen icke rycka ifrån dem. Icke ens satans pilar eller lagens hot förmå rubba deras frid, som tro, utan de äro i sin Frälsares hägn och skylda i hans förtjänst mot allt. Omsider skall friden, som de här njuta och som väl ofta störes, men dock icke förstöres, övergå i en evig frid. Ty där står så att på friden skall ingen ände vara.

4. *Genom tron på Guds Son vinnes slutligen en sann och varaktig glädje.* I hela vida världen gives ingen sann glädje utan Jesus. En stor del av den glädje, människor bereda sig själva i världen, är syndig och förvänd. Och om de än fröjda sig av och över sådant, som i sig själv är lovligt, så är dock även denna glädje bedräglig. Glädjen i världen räcker så kort, den skänker så kortvarig hugnad. Slutet på den blir alltid tomhet, saknad och en inre otillfredsställelse, som den i världen fördjupade människan längtar efter att få skingrad genom nya förströelser.

Men hos den människovordne Guds Son bekommes en glädje av sann beskaffenhet och förblivande varaktighet. Detta tillkännagives i texten, där det står om honom: För dig varder man sig glädjande, såsom man glädes i skördeandan, såsom man glad är, när man utskiftar byte. Själv har Jesus glädje och ett lustigt väsende vid sin Faders höggra sida i härligheten. Alla, som tro på honom hugnar han med sin glädje. Och den glädjen är verkligt sann, ty den är av andlig och himmelsk natur. Därföre är den icke beroende av denna tidens växlingar och ombytliga förhållanden. Här är ju en ständig växling av ljuvt och lett, men den glädje, som de trogna njuta i sin Frälsare består, så länge de förvara tron på honom. Härav kommer sig, att de kunna vara så bekrövade och dock alltid glada. Ty de ha glädjens källa

inom sig. De äga Herren Jesus, som hugsvalar dem i deras bedrövelser, tröstar dem i deras sorger, hjälper dem i nöden och betrycket. Och så blir deras väg ljus och en stilla förnöjelse fyller själen, hur deras levnad än gestaltar sig. Om än allt går dem emot i världen, så slippa de att misströsta, ty i sin Frälsare äga de dock ett stöd, som aldrig vacklar, och om än de glömdes av var man, så ha de dock en, som givit dem detta löfte: Jag skall icke övergiva eller förgäta dig; och när de träda inför honom måste sorgerna fly och mörkret vika. När de en gång mista allt, varvid de här varit fästade, blir Han kvar för att evinnerligen vara deras hugnad och deras allt.

Stora äro alltså de fördelar, som vinnas genom tron på Guds Son, och dessa stora oförgängliga fördelar kan du vinna, om du än hittills försmått dem och levat dem förutan. Han försakade nämligen himmelens fördelar och blev människa, kom hit till jorden samt led och dog för dig och alla syndare för att därigenom förvärva, att de himmelska fördelarna skulle bliva dig tillbudna, om du eljest vill taga emot och förvara dem. Men vill du verkligen vinna dessa oförgängliga fördelar: frälsning från dina synder, ljus, frid och glädje, då måste du låta Guds helige ande omvända ditt hjärta, så att du får en rätt tro på din Frälsare, ty det är endast åt dem, som tro, dessa fördelar bliva givna.

Tycker du, att du saknar både tron och fördelarna, sök då först av allt, att du må få den sanna tron, så skola fördelarna tillfalla dig för din Frälsares skull, som uträttat att de bortgivnas för intet. Har du vunnit de fördelar, som följa med den sanna tron på Guds Son, var då rädd om dem, att du icke på nytt förlorar dem. Om du skall leva lyckligt och få dö saligt, så behöver du alltjämt äga de fördelar, som Guds Son åt dig förvärvat.

Du behöver tillgång till honom till vinnande av daglig rening från synden. Du behöver städse bekomma nytt ljus av honom, om du icke skall bliva gripen av mörkret i världen, och vad ro hade du väl för ditt hjärta eller vad glädje hade du i detta ostadiga livet, om du icke ägde frid och förnöjelse i honom. Håll dig därför stadigt intill honom i tron och trons bevisning, så skall han behålla dig vid ägandet av alla de oförgängliga fördelar, som han förde med sig, då han kom hit ned och blev din broder men ock din Frälsare. Amen.

Juldagen. Högmässa.

I. J. N.

Ing. *Om Herren hade velat dräpa oss, så hade han icke tett oss allt detta, ej heller låtit oss detta höra, såsom nu skett är.*

Då en ängel uppenbarat sig för Simsons fader Manoah och dennes hustru, trodde de att de sett Gud, och Manoah sade: Vi måste döden dö, att vi hava sett Gud. Men hans hustru svarade honom: *Om Herren hade velat dräpa oss, så hade han icke tett oss allt detta, ej heller låtit oss detta höra, såsom nu skett är.* (Dom. B. 13: 23). Ängeln hade nämligen bådadt dem, att de skulle få en son, som skulle bliva en Guds nazir och därefter farit upp i himmelen. Detta ansåg Manoahs hustru vara ett tecken till, att Herren ville låta dem leva.

När vi tänka på våra synder, så vill denna farhågan tränga sig på oss: Vi måste döden dö, ty vi hava syndat emot vår Gud. Skulle Herren handla med oss efter sin rättfärdighet och vedergälla oss efter vår förtjänst, så hade han skäl att dräpa oss. Ty vi hava syndat inför honom och syndens lön är döden, den döden, som består uti kroppens och själens bortkastelse ifrån Guds ansikte i evighet.

Men i sitt ord har Gud på det klaraste och kraftigaste sätt flerstädes försäkrat, att han icke har lust till syndares död utan till deras liv. Var gång vi läsa Guds ord, få vi pånimmelse därom. Var gång vi samlas omkring Guds ord, få vi budskap och tillsägelse därom, att Gud vill skänka oss benådning och liv, blott vi vilja bliva nådesökande.

Detta att Gud vill skänka nåd och giva liv åt syndare, som äro döden värde, är en ganska härlig och trösterik sanning, som den sannfärdige Gud själv låtit kungöra i världen. Men likaväl draga människors hjärtan, som ju alltid äro otrogna, den sanningen ofta i tvivelsmål, och detta allra mest, då de blivt angelägna och förlägna om frälsning och liv. När Gud får träda människor nära med sin lag, så att dess ljus blir kastat in i deras hjärtan, då få de övertygelse både om sin synd och om Guds rättfärdighet, och de få förnimma det så som om Herren ville dräpa dem. Men när så Gud träder dem nära med evangeliet och får kasta jämväl dess ljus in i hjärtat, så få de övertygelse om Guds nåd. Ty de bli upplysta om vår Frälsare, hurusom han förvärvat att nåd och liv finnas att få och att Gud vill för hans skull giva nåd och liv åt sådana syndare, som känna sig vara värda döden. När Gud kommer människor så nära med evangelium, att han får sprida dess ljus in i hjärtat, vill han att de skola tro, att de få nåd och liv, och så många som tro, de få nåd och liv.

Nu på denna dag bär Gud till oss ganska kraftiga övertygelser av evangelium. Vi få höra budskap därom att Guds Son kommit i världen för vår skull och blivt människa. Vi få genom den evangeliska berättelsen om Jesu födelse liksom vara åsyna vittnen till detta stora och undersamma bevis på Guds nåd och barmhärtighet mot syndare. Från varje mun, från varje hjärta borde väl då dessa orden ljuda såsom en levande övertygelse: Om Herren hade velat dräpa oss, så hade han icke tett oss allt detta, ej heller låtit oss detta höra, såsom nu skett är. Vid betraktelse av Jesu födelse få vi se huru Gud i sin Son sänker sig ned till de fallna människorna för att lyfta dem upp ur synd och död till liv. I Jesu heliga person träder gudomen i förbindelse med man-

domen. Denna förbindelse utgör en säker borgen för att Gud verkligen vill, att alla människor skola bliva frälsta. Tröstelig är därför förbindelsen, som i gudamänsklig person knytes mellan honom och oss människor. Till gemensam uppbyggelse skola vi i dag anställa en betraktelse över denna gudaktighetens stora hemlighet, sedan vi i den människoblivne Guds Sons namn utbedit oss nåd därtill. Fader vår etc.

Ä m n e.

**Den genom Guds Sons människoblivande
upprättade trösteliga förbindelsen mellan
honom och människorna.**

I. Hurusom genom Guds Sons människoblivande en tröstelig förbindelse upprättats mellan honom och alla människor.

1. När Guds Son blev människa, så trädde han i förbindelse med alla människor och bevisade dem därigenom den största ära. Guds Sons människoblivande, gick så till, att han lät sig avlas i Jungfru Marie liv av den Helige Ande och födas hit i världen såsom en människa. Fastän sann Gud blygdes han dock ej vid människorna, som allesamman äro syndare, utan antog en människonatur sådan som vår, fastän utan synd. Härigenom trädde han i förbindelse med alla människor, Han, den höge Guden blev deras anförvant, deras broder. Därigenom att Gud i Kristus blivit människa, har Gud trätt i närmare förbindelse med människorna än med några andra av sina skapade varelser.

Häri genom har han bevisat alla människor den högsta heder. Ingenstädes står, att han bevisat änglarna en sådan heder. Ty änglar tager han sig icke an, utan Abrahams säd tager han sig an.

Däruti att Guds Son bevisat människorna den hedern, att han tagit en mänsklig natur sådan som vår upp till förening med den gudomliga naturen, ligger en stor tröst. Ty därigenom att han blivit såsom en av oss, har han för oss alla berett och öppnat möjlighet att få bli sådana som han nu är. Nu är Herren Kristus icke blott såsom Gud utan jämväl såsom människa i himmelen och sitter på Guds tron, där han såsom innehavare av all makt i himmelen och på jorden förer styrelsen både i nådens och allmaktens rike. Därigenom att han blev människa och efter fullbordat lidande och död för oss människor återgick till himmelens härlighet, har han också för oss banat väg till himmelen.

Detta är någonting stort och trösteligt, att människor, som med sin synd förtjänt döden, kunna få komma till himmelen. Nu kan det i sanning sägas vara en lycka att hava blivit människa, eftersom vi alla äro kallade att bliva Guds Sons beläte lika. Visserligen nå många genom egen försummelse aldrig fram till detta höga mål. Men alla äro dock kallade därtill och vägen till målet ligger öppen och fri för var och en, som vill gå den.

2. *När Guds Son blev människa, så skedde detta för att han skulle bliva en Frälsare för alla människor.* Det var detta glada budskap herdarna vid Betlehem fingo mottaga av ängelen i den natten, då Jesus föddes: *Si, jag bådard Eder stor glädje, vilken skall vederfaras allt folket; ty i dag är Eder född Frälsaren, som är Kristus.* När det står att stor glädje skulle vederfaras allt folket, så åsyftas väl härmed närmast judafolket till vilket såsom Guds egendomsfolk Frälsaren blev sänd. Men ingenting

förbjuder, att man fattar uttrycket allt folket i den mening, att den i änglabudskapet bebådade glädjen skulle komma att vederfaras allt folket i hela världen. Ty på många ställen i Skriften står det uttryckligen, att Jesus är hela världens Frälsare. Än betecknas han såsom Guds lamm, som borttager världens synd, än säges han vara försoningen för våra synder och icke allenast för våra, utan ock för hela världens synder, och annorstädes heter det, att han är född för alla.

När det i änglabudskapet om Jesu födelse hette så: Eder är född Frälsaren, så angår detta budskap således alla människor. Och för alla människor är detta ett glädjebudskap. Ty alla människor behöva en Frälsare, emedan de allesamman äro syndare. Alla äro de meddelaktige i Adams synd. Varenda en behöver lösas från synd och straff. Denna lösen erlades av Guds Son. Han blev människa för att i alla människors ställe fullgöra Guds lag och sålunda upprätta, vad alla människor brutit emot Guds heliga lag. *Såsom genom den ena människans olydnad de många ha blivit gjorda till syndare, så skola ock genom den enes lydnad de många göras rättfärdiga.* (Rom 5:19). Guds Son antog människonatur för att såsom människa bära alla människors synder och lida döden för dem. Därigenom att Guds Son åtog sig detta uppdraget, är han vorden försoningen för våra och hela världens synder. Därigenom att den människovordne Guds Son led döden för syndare, och sedan gick från döden till livet, har han nedlagt döden och honom, som döden i våld hade, det är djävulen, och gjort dem fria, vilka eljest i allt sitt leverne hade måst vara trålar under räddhåga för döden. Ett glädjebudskap för allt folket är därför budskapet om Frälsarens födelse. Ty de tre fiender, som förinnan Guds Son blev människa, kunde med full rätt säga till varje människa: Du är i

mitt våld — och dessa fiender voro synden, döden och djävulen — dessa fiender äro av Guds Son så nederlagda, att de icke kunna skada någon enda, som tror.

Men när det heter: Eder är född Frälsaren, som är Kristus, så bäres därmed jämväl till människorna det glada budskapet, att den människovordne Guds Son har för alla människor utträttat att liv och salighet stå till buds för dem att få. Nu sedan Guds Son har blivit människa och ryckt alla människor ut ur syndens, dödens och djävulens våld samt utträttat att liv och salighet stå öppna för dem att få, är Gud sannerligen alla människors Frälsare. Trösteligt är detta för alla människor. Det är till dem en ljuvlig kallelses inbjudning, att de skola söka få del i det, som Guds Son åt dem berett.

3. *När Guds Son blev människa, så skedde detta för att han skulle vara en Herre över alla människor.* Detta kungöres också i änglabudskapet: *Eder är född Frälsaren, som är Kristus, Herren i Davids stad.* Genom tillägget: Herren i Davids stad, så utmärkes, att de åt David givna trösteliga löftena om hans rikes eviga bestånd, gått i fullbordan. Betlehem var Davids stad och Frälsaren, som där föddes, är det andliga Israels evige konung.

Då Guds Son blev människa och kom hit till jorden, så upprättade han ett rike, avsett icke för ett utan för alla folk. Riket kallas nådens rike. Herren och konungen i detta rike är den människovordne Guds Son själv. I detta riket bjudas oskattbara fördelar. Kristus dess Herre är bättre än alla andra herrar att lyda under. Han tager sig an sina undersåtar på ett synnerligt sätt. Jordiska herrar förmå endast trygga sina undersåtar till den timliga välfärden. Men Herren Jesus förmår trygga sina undersåtar både för tid och evighet. Han är jämväl en förskonande och mild Herre. Han tager till nåd de

ångerfulla, han upprättar dem, som falla, han tröstar de bedrövade och stärker de svaga. Genom nådekraften i sitt ord och sina sakrament lägger han människor under sin spira, gör dem till lyckliga Guds barn och himmelrikets arvingar. Därföre att Guds Son tagit sig så nära an alla människor, att han för deras skull blivit människa och i sin återlösning friköpt dem, har Gud givit honom makt över allt kött, att han skall vara en Herre över både levande och döda. Här i nådatiden lämnar han emellertid fritt åt människorna, antingen att hylla honom såsom herre eller att trotsa honom. Men då han på den yttersta dagen bliver uppenbar för att döma över alla människor, skola även de nödgas hylla honom såsom herre, vilka här föraktat honom och stått honom emot. Under förskräcklig bävan skola desse då hylla honom såsom herre, när de andre möta honom med fröjd och hopp om ett evigt skydd och försvar.

Emellertid är det ganska trösteligt, att Gud givit sin Son åt alla människor, att han skall vara deras Herre och till ett evigt liv förhjälpa så många, som därtill låta sig förhjälpas.

II. *Hurusom genom Guds Sons människoblivande en tröstelig förbindelse upprättats mellan honom och de trogna.*

1. *När de trogna hålla sig intill den människovordne Guds Son, så håller han sig intill dem och därigenom bliva de till Guds ära.* I den natt, då Jesus föddes, sjöng den himmelska härskaran: *Ära vare Gud i höjden.* Härav lära vi, att ända upp i de himmelska rymderna blir Gud prisad, därför att han givit sin Son i världen till en Frälsare för människorna. Men icke blott i höjden skall Gud hava ära, utan även på jorden. Då Guds Son kom

och blev en Frälsare för alla människor, så vore det tillbörligt att alla människor gäve Gud pris och ära.

På jorden blir Gud ärad, när Herren Jesus blir rätt känd och värderad och på människor får bevisa sin frälsande kraft. Härav följer att endast de, som givit sig åt Herren Jesus i tron förstå att giva Gud ära. För de trogna är Herren Jesus allt. De hålla sig intill honom såsom sin visdom, sin rättfärdighet, sin helgelse och sin förlossning. Och då de hålla sig intill honom, håller han sig intill dem och meddelar sig åt dem, och därigenom bliva de till Guds ära. Ty genom deras lydaktighet för Guds bud, genom deras ödmjuka rättsinniga förhållande, genom deras villighet att både verka och lida efter Guds vilja, bliver Herren Jesus uppenbar uti och på dem, så att det inför världen synes, att de höra Kristus till, hava hans sinne och drivas av hans anda. Men detta allt bliver till Guds ära både på jorden och i höjden. Ty utom det, att det blir kunnigt och insett, att det ej var förgäves Gud utgav sin ende Son, så hembära de trogna på jorden och de saliga i himmelen ära åt Gud därför att han i sin nåd och kärlek vidtagit så visa åtgärder till människors frälsning.

2. *De trogna hålla sig intill den människovordne Guds Son, och han håller sig intill dem; härigenom få de frid.* Vid Jesu födelse sjöng den himmelska härskaran om frid på jorden. Frid är ett gott betryggat tillstånd. Ett sådant gott och betryggat tillstånd på jorden angiver den himmelska härskaran såsom en frukt av Jesu födelse. Hur förhåller sig nu härmed? På jorden råder ju allt fort så mycken ofrid. Var det då ej sanning, vad den himmelska härskaran sjöng om frid på jorden? Jo visserligen. Genom Jesu ankomst i köttet har en skön, ljuvlig frid upprättats på jorden. Men denna frid kommer endast dem till del, vilka i sann tro hålla sig intill

Herren Jesus. När människor hålla sig intill honom, så håller han sig intill dem, och då inträder för dem ett gott och betryggt tillstånd. De få då vara inneslutna i honom och bli därigenom skylde och fredade emot allt, som eljest skulle döma och ofreda dem. De, som hålla sig intill Herren Kristus, få jämväl allt mer av hans sinne, så att de kunna likna honom även däri att de hålla frid med alla människor. Och så förstå vi då, vad den himmelska härskaran åsyftade, när den sjöng om frid på jorden. Den fröjdade sig åt friden, som de trogna äga med Gud genom tron på vår Herre Jesus Kristus och åt den fridsamma umgängelse, vilken skulle komma att följa såsom en frukt av tron på den nyfödde Frälsaren.

3. *De trogna hålla sig intill den människovordne Guds Son och han håller sig intill dem; härigenom får Gud till dem ett gott behag.* Den himmelska härskarans sång vid Jesu födelse slutade så: *Till människorna ett gott behag.* Till människorna i och för sig själva kan Gud icke hava ett gott behag. Ty i sig själva äro de allesamman syndare och äga intet annat än sådant, som måste misshaga Gud. Endast i och genom sin Son kan Gud hava ett gott behag till människorna, när dessa stå i trosförening med Sonen. Över alla, som i sann tro håller sig intill Guds Son vilar Guds välbehag. Aposteln säger om dem, att de inför Gud äro kärkomne i honom, nämligen Guds Son, som kärkommen är. Därföre att de hålla sig intill Guds Son, bli de av Gud ansedde såsom ett med honom. Därföre tänker Gud på dem med en faders kärlek, vårdar dem med en faders ömhet, skyddar dem med en faders omtänksamhet och förvarar åt dem ett himmelskt arv. Ett sådant Guds välbehag vilar över de trogna för den människovordne Guds Sons skull, vars förtjänst de med tron tillägna sig och i vars rättfärdighet de äro täcklige inför Gud.

Käre åhörare! När du nu fått höra ordet om den trösteliga förbindelse, som genom Guds Sons människo-blivande upprättats mellan honom och människorna, både mellan honom och alla människor och särskilt mellan honom och de trogna, så har härmed blivit till dig fram-buret ett ganska ljuvligt och glatt julebudskap. Eho du är, så har du dock fått veta, att en förbindelse är upp-rättad mellan dig och din Frälsare, därigenom att han låtit sig födas hit till världen såsom människa. Är du en otrogen, som å din sida icke vill hava någon förbin-delse med Herren Jesus, så står dock han å sin sida i en förbindelse med dig, så länge din nådadag räcker. Trösteligt är detta för dig så till vida, att du därav kan veta, att frälsning och evigt liv ännu stå till buds för dig att vinna, om du å din sida vill träda i förbindelse med din Frälsare.

Har du av Guds ord mottagit den upplysning, att du ser och känner dig vara i behov av Herren Jesus för att bli va frälst, och åstundar du att komma i förbindelse med honom, då bör det för dig vara en tröst att veta, att han redan står i förbindelse med dig, och du kan å din sida komma i förbindelse med honom, därför att han kommit i världen och såsom människa lidit och dött för dina synder och försonat dig med Gud samt utträttat, att den Helige Ande verkar på ditt hjärta för att du må komma i förbindelse med din Frälsare, när du kommer till en rätt tro på honom.

Är du kommen därtill, att du med fortfarande begär och hopp kan hålla dig intill din Frälsare, då äger du en rätt tro och står alltså också å din sida i förbindelse med honom såsom han å sin sida står i förbindelse med dig. Håll dig då stadigt intill honom för beständigt, så skall du kunna bli va till Guds ära, och så skall du jämväl

få njuta frid med Gud för ditt hjärta, och mitt i all din skröplighet och brist skall Guds välbehag vila över dig. För allt detta skall du giva Gud ära och pris både nu och i all evighet. Amen.

Nyårsdagen. Högmässa.

I. J. N.

Du är densamme och dina år skola icke hava någon ände.

Försänkt i nöd och betryck framlägger en av Guds ande ledd psalmsångare sitt hopp till levande Gud uti dessa ord: *Du är densamme och dina år skola icke hava någon ände.* (Ps. 102: 28).

Vid alla förändringar i tiden vill en beklämmande känsla lägga sig över hjärtat. Ty varje viktigare förändring bär till oss en allvarlig påminnelse därom att ingenting i denna världen är av bestående varaktighet. Utan vart och ett haver sin tid, och när denna är tilländalupen, så inträder en förändring, en omvandling. Och så komma förlusterna, misräkningarna och saknaden. Det, som man ägt och glatt sig åt och älskat mest av allt här på jorden, tages ifrån en eller måste man själv lämna. Det, som man hoppats på, visar sig förr eller senare odugligt, och det, man väntat skulle bliva till glädje, bliver mången gång till sorg. Denna osäkerhet och dessa växlingar medföra alltid något för hjärtat vemodigt, något som manar till åtanke av alltings förgänglighet.

Med synnerlig kraft tränger sig tanken på alltings förgänglighet fram vid ett årsskifte. Det flydda året är för alltid borta, borta med den möda och de sorger, med den glädje och de förhoppningar, med de nådatillfällen och de nådetillbud, det förde med sig. Tidens ström har fört allt detta med sig ut i tidens hav, den oändliga evigheten. Men ett står dock kvar från såväl det gångna året som från alla våra år, och detta är vad vi gjort

och tänkt, talat och velat. Detta allt står kvar inför Gud, där det blivit uppskrivet i hans allvetenhetsbok, och när vi en gång kallas fram inför Guds dom, skall det falla tillsammans med vårt livs gärning, för vilken räkenskap skall avläggas. Vid ett årsskifte tränger sig tanken på allt detta fram samt lägger sig såsom en tyngd över hjärtat såvida människan icke driver ifrån sig varje allvarlig eftertanke och överlämnar sig åt sorglöshet. När man så låter tanken fara framåt över det okända, som skall möta i den kommande tiden, så vilja fruktan och misströstighet inställa sig, och hjärtats beklämning ökas. Därföre behöva vi en tillflykt både för den flydda och den tillkommande tiden för att få hjärtats tyngd avlyftad. Människomakt förmår ej avlyfta den tyngan, utan allena Gud oföränderlig förmår detta, han om vilken det heter: Du är densamme och dina år skola icke hava någon ände. Tillflykten till honom för att finna hjälp står öppen. För att tillflykten till Gud skulle stå öppen för syndare, därför var det, som vår Frälsare tog på sig omskärelsens sveda. Av denna öppnade tillflykt vilja vi särskilt nu på årets första dag begagna oss, i det vi i vår Frälsares namn och med bönen, som han lärt oss, gå fram inför Gud och utbedja oss hans nåd och hjälp både för det flydda och för det tillkommande. Fader vår etc.

Ä m n e.

**Guds oföränderlighet såsom en säker borgen
för fastheten av hans nådeförbund.***I. Nådeförbundet, som Gud stiftat.*

1. *Nådeförbundet stiftades, då Gud av sin Son i världen till en Frälsare för de i synd fallna människorna.* Nådeförbundets innehåll är det, att Gud skall giva en evig salighet åt var och en, som omvänder sig och tror på hans son. Nådeförbundets medlare eller den, som åtagit sig att ställa så, att nådeförbundets alla förmåner utfalla, är Jesus, som förvärvat att alla Guds nådeförbunds förmåner stå till buds och varda givna åt var och en, som tror på honom. Genom sin omskärkelse ingick Jesus till sin mänskliga natur i Guds nådeförbund till att bliva dess medlare. Till sin gudomliga natur tillhörde han detta förbund redan från evighet, då han i gudomsrådet bestämdes till att bliva människornas Frälsare.

För vår Frälsare hade omskärnelsen ingen renande betydelse såsom för andra, som omskuros. Ty Jesus behövde icke genomgå någon rening, enär han var utan synd. Utan genom omskärnelsen trädde Jesus under lagen och påtog sig förpliktelsen att göra lagen tillfyllest i vårt ställe. Genom sin omskärkelse påtog sig alltså Jesus vår sak till att i vårt ställe och oss till godo göra allt det, lagen befäller och att lida för allt det, som blivit brutet emot Guds lag. När Jesus påtog sig omskärrelsens sveda, beträdde han därför den väg, som skulle föra honom till Getsemane och Golgata.

Men därigenom att Jesus fullgjorde Guds lag och likväl led lagens förbannelse, blev han en fullkommen medlare.

Genom sin lydnad har han åvägabragt den rättfärdighet, som lagen fordrar och genom att ge sig själv i döden för oss blev han ett syndaoffer, som gäller till en gottgörelse för all olydnad och till en lösen från allt syndastraff.

Genom att sålunda bliva en fullkomlig medlare har Jesus utträttat, att alla de förmåner, som Gud i nådeförbundet utfäster sig att lämna, finnas tillgängliga och varda givna åt var och en, som omvänder sig och tror. Dessa fördelar innefatta i sig allt det, en människa behöver få av Gud för att bliva befordrad till en evig salighet ända ifrån de allra första kallelserörelserna, med vilka han varder sökt, intill det allra sista bevarandet i tron och det slutliga besittningstagandet av himlaarvet.

Att förmånerna i Guds nådeförbund hållas människorna tillgängliga genom Jesus, detta antyder själva det namn, han antog vid sin omskärkelse. Ty namnet Jesus betyder en Frälsare från nöd till salighet. Själva hans namn Jesus säger oss alltså, vad det är för en uppgift han åtagit sig, nämligen att förhjälpa människorna ur den av synden förorsakade nöden till en evig salighet.

2. *Såsom delaktighet i gamla förbundets förmåner vanns genom lekamlig omskärkelse, så vinnes genom en andlig omskärkelse delaktighet i Guds nådeförbund.* Föraktet för de oomskurna var i gamla förbundet stort, och i lagen var stadgat, att, om någon befanns vara oomskuren, hans själ skulle utrotas ur menigheten. Härmed avbildas det misshag Gud har till alla andligen oomskurna, det är till alla oomvända människor, såsom varande i sina synders orenhet och hurusom han en gång nödgas utrota dem utur sitt folks menighet i himmelen, dit intet får inkomma, som besmittligt är, det styggelse gör eller lögn.

Med andlig omskärrelse menas omvändelse till Herren, varunder det orena och syndiga, som människan för-
 havt i sitt hjärta och med sina lemmar, liksom varder
 bortskuret i den sanna bättringen och människan tillika
 genom Guds andes omvändande nåd förhjälpes till tro
 på Jesus, varmed följer delaktighet i Guds nådeförbund,
 så att dess förmåner komma att tillhöra henne: hennes
 synder bliva förlätna, hennes orättfärdighet blir skyld
 med de vita kläderna, som äro Kristi rättfärdighet, den
 hon får sig tillräknad, och hon blir uppskriven i livets
 bok såsom ett Guds barn, åt vilket ett evigt arv är
 förvarat.

Med alla, som blivit döpta till den treenige Gudens
 namn, har ägt rum en andlig omskärrelse, varvid syndens
 orenhet undanskaffades och de blevo upptagna i Guds
 nådeförbund. Den, som står kvar i nådeförbundet, är
 rik. Alla förbundets förmåner tillhöra honom. Men den,
 som fallit av ifrån Guds nådeförbund och bortbytt dess
 förmåner mot friheten att få leva såsom en otrogen, den
 har trots det att han blivit döpt, försatt sig tillbaka i
 syndens orenhet och så länge han däruti förbliver, är
 ingången i Guds eviga rike honom förmenad. Enda
 räddningen för varje sådan är, att han bekvämar sig till
 att genomgå en andlig omskärrelse med dess sveda. Ty
 sveda har den med sig. När syndakroppens lemmar
 under omvändelsen varda liksom bortskurna, så föror-
 sakar detta smärta och syndasåren svida tills de av
 Jesus bliva helade. Men det, som vinnes genom en sådan
 andlig omskärrelse, är dock så mycket, så stort, att ingen
 drage sig egenvilligt undan för svedan. Ty vinsten är
 delaktighet i Guds nådeförbund.

1. *Såsom den i alla sina egenskaper fullkomlige äger
 ingen förändring rum uti Guds väsen, utan under alla
 växlingar i tiden är och förblir han i all evighet den-*

samme som han varit från evighet. Och liksom ingen ändring äger rum uti Guds väsen, så ändrar han icke heller vad han gjort och tager icke tillbaka vad han lovat. Härav följer att nådeförbundet, som han stiftat, står å hans sida oryggligt fast, så att han oföränderligt fullföljer sitt från evighet fattade beslut att förelägga människorna frälsning och salighet samt giva var och en all den hjälp, han behöver för att bliva förhulpen till ett evigt liv. Även då människan avfaller och blir en otrogen, står dock nådeförbundet å Guds sida fast, så att han i kraft av sitt förbund medlidsamt tänker på de avfällige och söker föra dem till rätta. *Ty skulle deras otro göra Guds trohet om intet.* (Rom. 3:3).

Att Gud är oföränderlig i nåd och förlåtande kärlek är ett evangelium för alla, som i otro vikit av ifrån hans förbund och särskild är denna trösteliga sanning ett evangelium nu vid gränsen emellan en flydd och en kommande nådatid. I kraft av Guds oföränderliga nåd är det tillfälle för var och en, som omvänder sig, att åter bliva upptagen i Guds nådeförbund, varmed följer förlåtelse för allt, som under den flydda nådatiden blivit syndat och brutet, samt utsikt att under den nya nådatiden återvinna de nådeförmåner, som under den flydda tiden blivit förspillda. Huru viktigt då att betjäna sig av ett sådant härligt tillfälle, medan det bjudes. Ty icke alltid står ett sådant tillfälle öppet. För var och en kommer det en gång att heta: Ingen tid skall vara mer, och då är tillfället för alltid förbi.

2. *Guds oföränderlighet är en borgen för den oryggliga fastheten av Guds nådeförbund med sina trogna, att han icke rubbar förbundet med dem för deras många bristers skull.* Alla, som låtit sig förhjälpas till en rätt tro på Herren, Jesus, äro upptagna i Guds nådeförbund. De hava givit honom sin tro, och han trolovar sig med

dem till att vara deras Gud. Ty så har han försäkrat var och en av dem: Jag vill trolova dig mig i evig tid; jag skall trolova dig mig uti rättfärdighet och dom, uti nåd och barmhärtighet; *Ja uti tron vill jag trolova dig mig; och du skall känna Herren.* (Os. 2: 19—20). Alltså är Gud helt på sina trognas sida, så länge de hålla sig intill honom och hans förbund. Han förskjuter dem icke för de många felens och bristernas skull. Utan i kraft av rådeförbundet, som han slutit med dem få de åtnjuta detta förbunds alla nådeförmåner. Guds faderliga behag vilar över dem, Guds faderliga överseende är varje dag lika stort och Guds faderliga omvårdnad vakar över dem på alla deras vägar. Troende kristna skola ofta tänka på Guds oföränderlighet, så bliver åtanken därav en hjälp emot svagtron och otron, när den vill bemäktiga sig hjärtat. Och särskilt stärkande för tron är det, att vid inträdet i en ny okänd tid tänka på Guds oföränderliga nåd och godhet. Okända skiften, som man går att möta, ingiva alltid en känsla av oro och hemlig fruktan. Det är otron och klen tron, som vålla sådant. Men den, som står i Guds nådeförbund, bör ära Gud genom att vandra inför honom tryggeligen. Vid alla växlingar i tiden, är dock Gud densamme, alltid lika stor i nåd och alltid lika mäktig till att hjälpa, ty han är oföränderlig och hans löfte står oryggligt fast. *Bergen skola väl vika och högarna falla; men min nåd skall icke vika ifrån dig, och min frids förbund skall icke förtalla, säger Herren din förbarmare.* (Es. 54: 10).

Käre åhörare! Eho du är, så har du fått ett budskap därom att Gud såsom oföränderlig står oryggligt fast vid sitt nådeförbund, som han knutit med dig. Även om du vikit av ifrån förbundet, så är dock Guds uppsåt rörande dig oförändrat detsamma, nämligen att du måtte vända om och bliva i hans förbund åter upptagen. Det

är i den avsikten han låtit dig uppleva en ny nådatid. Han har avsett, att du i den nya nådatiden skulle omvända dig till honom. Så länge din besökelses tid varar, står Guds fadersfamn öppen. Skynda dig då att med allvarlig bot och bättring betjäna dig av det lägliga tillfället, att du icke en gång må komma att se tillfället stängt.

Står du i Guds nådeförbund, då är Guds oföränderlighet dig en borgen på detta förbunds fasthet. Så länge du håller dig intill honom och hans förbund, håller han sig oryggligt intill dig. Trots fel och brister får din tro detta. Ty han, som utträttat att nådeförbundets förmåner varda dig givna, är Jesus, din Frälsare. Han gav sig under lagen och i döden, på det att nådetillgången skall vara omätlig för alla dem, som tro. Därföre är den nåd, som Gud utskiftar åt dem, som stå i hans förbund, omätligt stor och överflödande till att skyla synd och brist. När du håller dig intill Gud i hans löften, så må du därför lita på att han håller sig intill dig och är din Gud. Och så blir där tröst vid minnet av det flydda. Ty du får tro att allt, som varder bekänt och avbett, också blir förlåtet. Och så må du med hopp och tillförsikt möta det kommande. Ty under alla tidens skiften är dock Gud densamme, din Gud, din hjälpare, din Frälsare. Amen.

är i den stöveln han läst dig märks en icke omländ
han var tyvärr att du i det nyt maktens skift
vandra du till hemmet. Så länge din besittning är värd
du i den friska och friska. Skryta du då att med
sinnet, som dock förtäring betänna dig av det liges
hållit. Att de toke en gång må komma att se tillfallet
stapen.

Var du i Guds nådeförband, så är Guds oföränder-
lighet dig en borgen på detta förbands fasthet. Så länge
du håller dig till honom och hans förbund, håller han
sig oförändligt till dig. Trots fel och brister får du tro
detta. Ty han, som utsträlat ett nådeförbands förnämmer
värda dig äro: är Jesus, din Frälsare. Han gav sig
under lagen och i den, på det att nådeförbandet skall
vara omöjligt för alla oss, som tro. Tillförs är den nåd,
som Gud utsträlat på oss, som tro i hans förbund, omöj-
ligt för oss och omöjligt för oss. Men för oss, som tro och be-
trösta på honom, är det nåd och nåd. Så må du därför
tro på att han håller dig till dig och är din Gud. Och
så må du tro på att du minnes av det flydda. Ty du får
tro på att du som värder bekant och älskt, också blir
förstått. Och så må du med hopp och tillförs till
det förbundet. Ty under alla tiders skriften är dock
Gud oförändligt din Gud, din Hjälpare, din Frälsare.
Amen.

National Library
of Sweden

LÄSESALSLAN

60001000364248

Pris 1 kr.

www.books2ebooks.eu